

Zpravodaj obce Říkovice

OÚ Říkovice
Ročník III, Číslo 1

duben 2019

Úvodní slovo místostarosty obce

Vážení spoluobčané,

dovolte, abych Vás seznámil s děním a investicemi naší obce. Začnu pár čísly. K 31. 12. 2018 žilo v Říkovicích dle statistiky 468 obyvatel, tedy od 10 méně než 1. ledna téhož roku. Během roku 2018 se osmnáct osob vystěhovalo, tři zemřely, pět nově přistěhovalo a šest dětí se v obci narodilo. Co se sběru odpadu týče, v roce 2018 bylo z obce vyvezeno 114,9 tun směsného komunálního odpadu za 192 715 Kč, 23,3 tun bioodpadu za 23 598 Kč, 12,9 tun objemného odpadu za 25 447 Kč, 3,9 tun plastu za 25 576 Kč, 2,6 tun bílého a 2 tuny barevného skla (odběr zdarma) a 0,8 tun nebezpečného odpadu za 14 702 Kč. Celkově vyšly poplatky za odvoz odpadu na 282 038 Kč. V roce 2018 hospodařila obec se ziskem 2 908 000 Kč.

Volby do zastupitelstva obce byly zmíněny už v minulém čísle, ale připomenou ještě ustavující zasedání nového Zastupitelstva obce s volbou funkcionářů, které proběhlo 31. října 2018. Starostou obce byl zvolen Radomír Možiš, místostarosty Jiří Říha a Zdeněk Prachniar, předsedou finančního výboru Václav Pospíšil, předsedou kontrolního výboru Tomáš Vlach, předsedou výboru pro mládež Milan Šošovička, předsedou výboru pro životní prostředí Karel Pitner, předsedou výboru pro školství a kulturu Luděk Rotrekl a předsedou výboru pro sport a tělovýchovu Dušan Pitner.

Před koncem roku proběhlo u kostela tradiční rozsvícení vánočního stroměčku, které doprovázelo krásné vystoupení dětí ze Základní a mateřské školy Stará Ves pod vedením učitelek Opletalové, Vlachové a Nevřalové. Slovo si vzal i pan farář, který nám Všem popřál krásné a šťastné Vánoce. Po jeho proslovu moje slova ztrácela na významu, protože rovnat proslovem s takovým člověkem nemá smysl. Při této události byl otevřen i kostel sv. Anny a každý měl možnost nahlédnout a nasát krásnou vánoční atmosféru.

Další z akcí bylo Vítání nových občánků, které v místní mateřské škole proběhlo 30. března. Tato akce se konala po třech letech a tak jsme o nové občánky neměli nouzi. V naší obci se jednalo o děti:

Příjmení, jméno	Otec	Matka
Zahradníková Tamara	Lukáš Zahradník	Jana Zahradníková
Vlachová Sofie	Stanislav Vlach	Marcela Vlachová
Dungelová Adéla	Jan Dungel	Milada Dungelová
Hamplová Sabina	Lukáš Hampl	Zuzana Němcová
Bílý Mojmír	Jan Bílý	Helena Haraštová
Pavlík David	David Pavlík	Petra Hánečková
Pavlíková Markéta	David Pavlík	Petra Hánečková
Dokoupil Dominik	Petr Dokoupil	Zuzana Dokoupilová
Skyva Lukáš	Petr Skyva	Žuzana Skyvová
Pecha Jakub	Karel Pecha	Lucie Pechová
Tomečková Aneta	Robert Tomečka	Vladimíra Šmidová

Ať se tedy dětem v naší obci líbí a prožijí v ní dlouhý a spokojený život. Program uvítací slavnosti byl zpestřen vystoupením dětí ze Základní školy Stará Ves a mateřské školy Říkovice pod vedením učitelek Opletalové a Vlachové. Poté byly děti přivítány v naší obci a rodičům předán pamětní list s malou pozorností od obce. Toť za mě z kulturních akcí asi vše. Samozřejmě jich bylo mnohem více, ale tím se pochlubí ostatní složky na následujících stránkách.

Teď bych Vás rád informoval o akcích, které jsou naplánované, před dokončením nebo se podařily dokončit. Zkolaudováno a předáno, bylo rekonstruované tenisové hřiště a vybudování závlahy na tenisovém kurtu a fotbalovém hřišti.

Rekonstrukce skladby antukového hřiště:	401 097,00 Kč
Závlaha antukového hřiště:	33 327,00 Kč
Závlaha fotbalového hřiště:	411 797,00 Kč
celkem	846 221,00 Kč

Na tuto akci **přispěl** Olomoucký kraj částkou

200 000,-Kč

Největší stavební akcí je vybudování kanalizace za „Humny“. Tato stavba je před dokončením a čeká se jen, jestli nám stát poskytne dodatečnou dotaci. Pak se provede kolaudace stavby a terénní úpravy. Za zhotovitele stavby byla vysoutěžena firma Vodohospodářské stavby Javorník-CZ.

Prodloužení kanalizace - stoka AC

dokumentace, výběrové řízení	189 586,00 Kč
výstavba	2 348 000,00 Kč
celkem	2 537 586,00 Kč

Na tuto akci **přispělo** Ministerstvo zemědělství částkou 2 348 000,-Kč

Bohužel cesta za „Humny“ zatím zůstane ve stavu v jakém je, protože se zpracovává projekt na prodloužení plynové a vodovodní sítě, která končí u Pitnerovy stodoly. Dosavadní část této sítě byla vybudována v zeleném pásu. Bohužel podle nových norem to již není možné a pokračování těchto sítí bude muset jít přímo v cestě. Jistě pochopíte, že spravovat cestu a za půl roku ji zase rozkopávat je hloupost.

Dále proběhlo vyložkování kanalizace v „Chaloupkách“, která byla v hava-

rijním stavu. Tato oprava byla provedena bezvýkopovou metodou nanesením „syntetického“ rukávu po obvodu hlavního řádu kanalizace a následným zprůchodněním domovních přípojek. Tuto opravu hradila obec zcela ze svých zdrojů a celková částka opravy byla cca 648 000,-Kč. V době uzávěrky jsme bohužel neměli dílo ještě předáno a nebyla známa ani přesná cena opravy. Naši nemalou pozornost si zaslouží i pořízení nového územního plánu. Tento projekt zatím není dokončen a je ve schvalovacím řízení.

Průzkumy, rozborů, zadání	r.2017	36 300,00 Kč
Návrh, projednání	r.2018	213 263,00 Kč
Čistopis	r.2019	71 087,00 Kč
celkem		320 650,00Kč
Na tuto akci přispěl Olomoucký kraj částkou		35 000,-Kč
Na tuto akci přispělo Ministerstvo pro místní rozvoj částkou		170 610,-Kč

Dalšími naplánovanými akcemi je oprava veřejného osvětlení, které je v dezolátním stavu a mnohdy je velice obtížné udržet všechna světla v provozu. Velkým oříškem je oprava bývalé hospody a sokolovny u Ludvů. Záměrem obce je vybudování velkého sálu se zázemím pro pořádání různých společenských akcí. Tato oprava se ale bez dotací od státu nebo Olomouckého kraje neobejde. Proto se snažíme oslovit projektanty k různým návrhům a na základě jich pak žádat o dotace. Samozřejmě jak bylo psáno v předchozím čísle, musí obecní zastupitelstvo oslovit občany k získání i jejich názoru pro další využití. V plánu je i oprava fasády a výměna oken v přízemí místního zámku – školy. Na tuto opravu bude požádáno o dotaci na Olomouckém kraji. Opravu čeká i plot na místním hřbitově a s tím i spojené vybudování parkoviště a chodníku s přívodem městské vody. Bohužel vybudování chodníku nám zkomplikovala firma CETIN, která má v místech kudy má jít chodník své sítě. Tolik asi z akcí, které probíhají a nebo jsou v plánu.

A protože je už jaro v plném proudu, rád bych touto cestou přiblížil i velice neoblíbené vypalování staré trávy a pálení klestí.

Jak to vidí hasiči? Litera zákona udává, že zakázané je akorát plošné vypalování travních porostů. Pokud ale shrabete uschlé trávy a ořezané větve na hromadu a zapálíte, je vše v pořádku, pokud nefouká silný vítr nebo nezapalujeme kopyky v blízkosti staveb. S povinností hlásit toto pálení se to má takto. Fyzická osoba jako většina nás spoluobčanů v obci nemá povinnost tohle pálení v kopcích hlásit na operační středisko hasičů. Ale jak jsem zjistil, je doporučeno to nahlásit, protože se může stát, že nějaký všímavý soused uvidí dým ze zahrady u domku, špatně to vyhodnotí a do vesnice nám najede celá skvadra cisteren v čele s naší Avíí. Naštěstí i v tomto případě nemusíte mít strach, tahle situace je brána jako planý poplach a nikomu nehrozí žádný postih. Ani oznamovateli za to že se spletl a ani paličovi, který v kopce nebo v bečce páлил travní odpad. Jiný případ jsou podnikatelé, neboli právnické osoby, kterým ze zákona vzniká povinnost tohle pálení hlásit a místo pálení zajistit proti rozšíření. V případě nenahlášení jim hrozí od vyšetřovatele příčin požáru nemalá pokuta a kontrola od hasičů v podniku.

To je jedna strana pálení, teď ta druhá strana. Občanský zákoník § 1013 k tomu říká:

(1) Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na

pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.

Tyto spory pak řeší Policie České republiky.

A na závěr ještě jedna věc, která se asi nelíbí nikomu z nás. Rád bych touto cestou upozornil majitele psů, že v naší obci platí vyhláška o pohybu a venčení psů. Nikoho nepotěší, když se projde po trávníku a hned po prvních pár krocích vyšlápne psí exkrement nebo do něj šlápne přímo na chodníku. Obec nainstalovala odpadkové koše přímo určené pro lidi, kteří venčí své mazlíčky. Každý koš je opatřen i sáčky s lopatičkou pro odklizení hromádek. Prosím buďme k sobě ohleduplní a po svých mazlíčcích si uklízejte, ať to u nás na vesnici nevypadá jako na minovém poli. Na závěr dovolu, abych Vám popřál krásné svátky Velikonoční, pevně zdraví a plno úspěchů jak v životě pracovním tak i soukromém.

Jiří Říha, místostarosta

Výročí založení kostela sv. Anny

Letos uplyne sto deset let od chvíle, kdy byl v Říkovicích postaven kostel. Sluší se proto tuto událost připomenout a přiblížit úsilí, s jakým naši předkové dominantu naší obce vybudovali. Než se však dostaneme k samotné stavbě, která byla dokončena v roce 1909, připomeňme i kapli, které na tomto místě stávala předtím.

Místo, kde stojí dnešní kostel se nachází na návsi, v centru vesnice. Jak se dočteme v obecní kronice, původně tu stávala pouze dřevěná zvonice. V roce 1855 se i díky finančnímu příspěví zdejšího velkostatku a rodiny Chlumeckých obec složila na stavbu malé kaple zasvěcené svaté Anně. Ta byla obrácená oltářem k východu a vcházelo se do ní dveřmi z přilehlé panské zahrady. V kapli byla o pět let později složena nadace 300 zlatých, a tak se zde čtyřikrát ročně a navíc o svátcích, výročích a pohřbech mohly konat mše, které přijížděl sloužit farář z Horní Moštěnice. Pod faru v Horní Moštěnici spadaly Říkovice až do roku 1877, kdy byly převedeny pod bližší Žalkovice.

Malá kaple však tehdy potřebám místních kapacitně nedostačovala, takže se v roce 1885 začalo s její přestavbou. Nový presbytář s oltářem byl vystavěn na východní straně u zámecké zahrady a po jeho stranách byly vybudovány boční kaplička a sakristie. Vchod do kaple byl přesunut na východní stranu směrem k návsi, kde byla vztyčena menší jehlancová věž. Kaple byla obehnaná dřevěným plotem a před vchod byl umístěn kamenný kříž, který zde stojí doposud. K pořízení nového oltáře došlo v roce 1888. Au-

torem oltářního obrazu byl hrabě Ferdinand Portier z italské Brescie. Záhy byly do kaple zakoupeny i nové varhany a v roce 1902 i dva zvony, které darovala rodina Zavadilova a Sládečkova.

V roce 1908 navrhl přerovský okresní hejtman Karl Regner von Bleyleben místnímu obecnímu výboru, aby při oslavách 60. výročí nástupu císaře Františka Josefa I. na trůn vystavěla v obci trvalou památku. Výbor v čele se starostou Františkem Sládečkem se proto tehdy i kvůli chystané přestavbě kostela v Žalkovicích roz-

hodl přebudovat místní kapli na kostel a plánovalo se i následné založení samostatné farnosti. V březnu roku 1908 okresní hejtmanství prozkoumalo stavební stav kaple a kvůli špatnému stavu

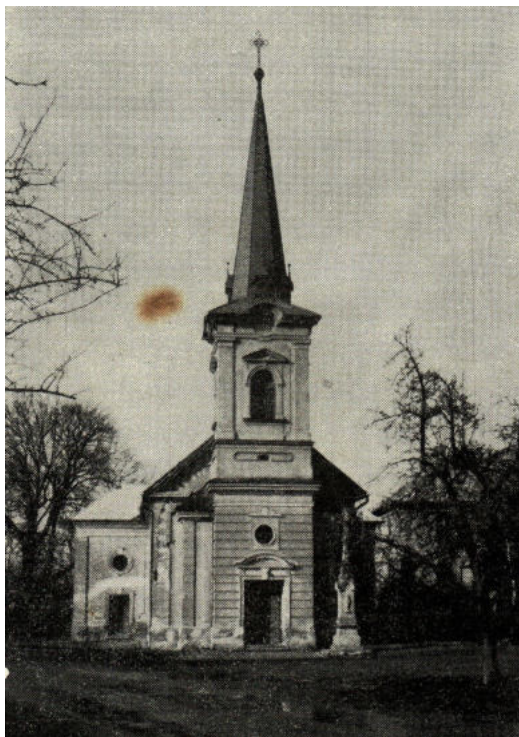
zdí a stropu hlavní lodi doporučilo s přestavbou chrámu neotálet. Plány na přestavbu zhotovené stavitelem Šprindrichem počítaly se zachováním původního presbytáře, boční kaple a sakristie a s dostavbou hlavní chrámové lodi s novou věží. Problém však nastal při hledání stavitele. Kvůli nedostačujícím financím a právě probíhající stávce zedníků v Přerově totiž nabídku obce v červnu 1908 odmítl olomoucký stavitel Alois Pallat a také Václav Skřeček z Přerova. Smlouvu na přestavbu nakonec s obcí uzavřel teprve kroměřížský stavitel František Mazáč. V září vzalo stavbu na vědomí okresní hejtmanství v Přerově a 8. října potvrdilo ministerstvo kultu a vyučování výnosem č. 41160, že nový kostel v Říkovicích může nést název *Jubilejní kostel, postavený občany Říkovskými ku cti a chvále Boží na památku 60tiletého panování Jeho Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I.* Tento nápis byl vryt do mramorové pamětní desky nacházející se v předsíni kostela.

Vedle samotné stavby bylo do rostoucího kostela třeba opatřit také mobiliář. Smlouva na zhotovení nového hlavního oltáře, kazatelny a křížové cesty byla pode-

psána s olomouckým řezbářským mistrem Janem Roháčem. Nové lavice dodal Cyril Konupčík z Kostelce u Holešova a rámy na křížovou cestu vyhotovil Adolf Skácel z Přerova. Během sbírky mezi občany se na milodarech vybralo celkem 9 243 korun a 68 halířů. V účetní knize vedené během stavby jsou sepsáni i jednotliví dárci z řad místních i přespolních občanů. Spolu s dalšími archiváliemi týkajícími se stavby můžeme tento dokument najít v přerovském okresním archivu v Henčlově.

Nový kostel byl dostavěn v polovině roku 1909. Celkově se náklady na jeho stavbu vyšplhaly na 23 255 korun a 25 halířů. Největší část

peněz tehdy připadla na stavební materiál (8 119 korun a 46 haléřů) a na zednickou práci (7062 korun a 38 haléřů). Dalších deset tisíc korun vybraných s pomocí milodarů pak posloužilo na vnitřní vybavení, z něhož byly nejdražší zvony (2 312), zakoupené varhany (2 000), nový hlavní oltář (1 500), kazatelna (1 000) a lavice (825). Zajímavostí je, že v archivu se nachází také dopis adresovaný císaři Františku Josefovi I., v němž místní pisatelé prosili panovníka o finanční podporu při dostavbě kostela. V dopise argumentovali krupobitím, které 11. července poničilo úrodu. O žádném následném peněžním daru od panovníka

se nikde nedočteme. Je ale otázkou, jestli byl tento dopis do Vídně vůbec kdy odeslán.

Do nového kostela přesto přibývaly štědré dary. František a Antonie Říkovští z Kyselovic darovali třetí ze zvonů, bohoslovec Richard Zavadil mramorovou křtitelnicí a paní Marie Smékalová pořídila boční oltář Sedmibolestné Panny Marie a také sochu Ježíše Krista. Kolaudace hotové stavby byla okresním hejtmánem potvrzena na 14. srpna 1909. Dokončený kostel vysvětil 5. září kroměřížský probošt a pozdější olomoucký arcibiskup, Antonín Cyril Stojan. Vedle křtů, svateb a pohřbů se zde mše mohly konat každou první neděli v měsíci. Knížecí arcibiskupská konsistoř a generální vikář v Olomouci pak 9. června 1910 potvrdila farnímu úřadu v Žalkovicích, že kaple sv. Anny v Říkovících byla povýšena na filiální kostel. Samostatná farnost byla v Říkovících zřízena v roce 1915.

Od farníků z Říkovic

V Říkovících máme kostel s půdorysem kříže. Stojí na místě bývalé kaple, o kterou se zasloužila rodina Chlumeckých. Kostel je zasvěcený sv. Anně a světil ho Antonín Cyril Stojan arcibiskup olomoucký, rodák z Beňova. Letošní rok uplyne 110 let od vysvěcení. Kostel tvoří dominantu vesnice. Dříve se jezděvalo do kostela do Horní Moštěnice, po roku 1877 do Žalkovic. Na vybavení nového kostela se podíleli farníci podle svých možností, dary na obrazy, sochy, ornáty a předměty potřebné ke mši svaté. Největší pohromu pro každý kostel znamenala válka. Na jaře roku 1942 se tak i u nás zabavovaly zvony, tehdy zde byly čtyři. Po dohodě s panem farářem dva občané jeden zvon (umíráček) tehdy tajně odvezli na hřbitov do márnice, a tak jeden zvon zachránili. Aby to nebylo nápadné, vezli ho tenkrát na sáňkách v pytlí.

Z rodáků Říkovic pocházeli tři kněží a šest řádových sester. V rodině u Stískalů č. p. 33 byl vysvěcen kněz P. Antonín Stískal. Působil v Kelči a zemřel v Chlebovicích. Jeho dvě sestry byly v řádu sv. Kříže. Stískalová Anděla – Zdislava, Stískalová Ludmila – Virginie. Obě zemřely v klášteře v Choryni. Na č. p. 22 u Pope-

lů se narodil kněz P. Jaroslav Horák, ale později žil v Kyselovicích. V této rodině byla i řádová sestra Popelová Milada – Leticie, řád sv. Voršily. Za komunistů byla nuceně umístěna ve slovenské Modře, v Hanušovicích, Hejnicích a ve Vratislavicích nad Nisou, kde sestry pracovaly v továrně na spřádání lnu a v JZD. Jako zdravotní sestra pak pracovala v Dětské psychiatrické léčebně v Ročově u Loun a od roku 1985 v charitě v Jiřetíně pod Jedlovou. V důchodu byla zaměstnána v církevní mateřské školce v Praze. Pochovaná je v řádovém hrobu na Vyšehradě. V rodině u Sládečků žila řádová sestra Františka Sládečková, byla v řádu sv. Fran-

tiška. Byla velkou dávkyní říkovského kostela. Darovala také pozemek na stavbu fary. Pomáhala nemocným a sirotkům. Její dvě sestry vyšívaly ornáty a kostelní plátna. Zemřela v domově v Hulíně v roce 1950. Další kněz byl P. Richard Zavadil, č. p. 11. Za druhé světové války sloužil na Prostějovsku. Nacisté se tam tenkrát chystali zlikvidovat obec, v níž P. Zavadil působil. Jelikož uměl německy, vydal se spolu se starostou s Němci vyjednávat. Nabízeli své životy za záchranu obce

a všechno díky němu tehdy dobře dopadlo. Z č. p. 26 pocházely dvě sestry řádu Kongregace sester Dominikánek, obě klášter Jesenec. Vlachová Marie, narozená 1889 a Aloisie Vlachová, narozená v roce 1892.

Co se oprav našeho kostela týče, v poslední době byly v kostele vyspraveny varhany a vybudovaná školní místnost se dvěma zateplenými okny. Byly pořízeny dva elektrické radiátory a elektrické svíce. Přímou v kostele je topení plynové. V brzké době nás čeká také náročné malování kostela a především nezbytné položení nové krytiny na střeše.

Je důležité poděkovat panu starostovi a zastupitelstvu naší obce za každoroční peněžní výpomoc. Také letos přislíbilo pomoc a sice na krytinu střeše. Také děkujeme občanům za květiny a za peněžní dary na malování a jiné potřebné věci pro opravu kostela.

za farníky, Bohumila Pitnerová

SDH Říkovice na jaře 2019

Milí Říkovčáci

Dny se nám konečně prodlužují a sluníčko nás láká na naše zahrádky k prvním přípravným pracím. A jelikož k práci patří i odpočinek, hezky se usadte, osladte si kávičku a přeji vám hezké počteníčko. Od posledního čísla se cosi málo událo, tak snad na nic nezapomenu a vše barvitě popíšu.

Hned v úvodu připomenu zákaz plošného vypalování travního porostu a doporučím pálení trávy ve shrabaných kopcích. Poslední akcí loňského roku byla valná hromada členů našeho sboru, kde jsme u klobásky zhodnotili uplynulý rok, naplánovali akce na rok nový a přivítali nové členy, kteří budou potřebnou posilou jak do jednotky, tak do sboru. Konec roku pak proběhl standardně v poklidné atmosféře bez jediného vzplanutého vánočního stroměčku, nebo plápolající střechy od silvestrovské pyrotechniky.

Hned při první akci tohoto roku se nám nepodařilo skloubit termín a chuť se projít blátivými poli a roznést krmivo lesní zvěři. Doufám, že se na nás myslivci nebudou moc zlobit a že si hladová zvěř uloupí něco málo k přežití z krmelců okolních vesnic. Z druhé stránky, třeba nebudou mít sílu běhat přes cestu a neohrozí tak nárazníky našich aut, nebo budou běhat tak pomalu, že konečně vzroste myslivcům při lovu procentuální úspěšnost střelby na pohyblivý cíl.

Další akce byla výborem zrušena a o rok odložena. Vodění medvěda se stalo akcí tak tradiční, že každý radši nabízel dobroty z pohodlí domova, než aby v převlečení za pestrou masku v hojném průvodu tyto dobroty ochutnával. Průvod se tak rok od roku zmenšoval, až jsme si řekli, že je čas opět na čas vydechnout a médů nechat prospat. No uznejte, když se chcete pochlubit ochutnávkou tekutého ovoce z vaší zahrádky, tak nechcete, aby ji ochutnávala maskovaná generace, která ještě vstává na školní autobus. Vyjma řidiče a paní učitelky.

Abychom vás nezklamali úplně a doplnili vám po té kruté zimě energii, opět jsme pro vás připravili vepřové hody. Zlaté ručičky řezníka Tomáše začaly

kouzlit již v pátek odpoledne a kotle bublaly na plné obrátky hrubo do noci. Dobrá nálada a voňavé koření tak měly za následek hotové šperky k prodeji na následující den. V sobotu ráno jsme už jen nachystali posezení ve vytápěném altánu a do roztopených kotlů dali vařit výběr toho nejlepšího pro vaše chuťové buňky. Občasné mlaskání z altánu a vyprazdňující se kotle nám byly útěchou a pocitem, že se akce opět vydařila a že vám opravdu chutnalo. Koláček od Renaty a Nikoly Popelových byly tak sladkou tečkou a zároveň pozvánkou na příští ročník.

Jelikož jde s plným žaludkem všechno lépe, letošní předepsaná školení jsme zvládli levou zadní a své odbornosti tak prodloužili o další ročník. Koncem února to byla odbornost preventisty, kterou nejenže vykonávám, ale osobně i školím pro celý okres. Dále to byla odbornost vedoucího mládeže, kdy jsme s Petrem a Jirkou vyplnili testy na výbornou a prokázali tak chuť vést naši nastupující generaci podle platných pravidel. Posledním školením byla odbornost na práce s motorovou řetězovou pilou.

Školení proběhlo v dobrčickém lese za rybníkem, kde jsme se zapotili nejen s pilou v ruce, ale instruktoři nás potrápili i otázkami z teorie. Každý jsme nejprve vyplnili třicetí otázkový test a posléze jsme v rozestupech pokáceli a na metry pořežaly každou vzrostlou břizu. Během školení se nikomu naštěstí nic nestalo, a to nemyslím jen při práci s pilou, ale zejména při pádu větví z okolních vysokých stromů, kterých tam bylo na malém prostoru nespočet. K této činnosti už chybí jen jarní zkouška techniky v naší zbrojnici, kdy probudíme a nastartujeme vše co má motor a vyčistíme, upravíme a opravíme to, čemu se po té zimě nebude chtít vstávat.

Poslední akcí, kterou jsme stihli před uzávěrkou tohoto čísla, byl úklid našeho okolí pod krycím názvem „Uklidme Česko“. Tuto akci si opět za své vzal Jirka Říha. Zabezpečil pytle na posbíraný odpad a navíc pro zúčastněné zajistil

i nějaký dárek v podobě batůžku a nějakých sladkostí. Jsem rád, že se opět sešla hrstka statečných, kterým nevadí ohnout hřbet a vyčistit krajinu, i když se nejedná o odpad vyhozený jejich rukama. Sraz byl v 9:00 v sobotu ráno před hasičskou zbrojnicí, kde Jirka rozdělil úkoly a trasy mezi příchozí. Jelikož jsem přijel o něco později, stihl jsem jen pozdravit skupinku, která už mířila ke šraňkám a s rodinkou jsem vyfasoval okolí nádraží. Počasí moc nepřálo a slunkem nevyjitá rosa na trávě práci také moc neulehčovala. Ale podle fotek je vidno, že Říkovčáci jsou nátura, co něco vydrží a když se řekne sbírat, tak se nekecá a maká. Během dvou hodiněk byly příkopy statečně debordelizovány a Jirka spokojeně objížděl okolí a nakládal naplněné pytle na vozík a svážel je na obecní dvůr. Tato brigáda mě svou početnou účastí zahřála u srdce, neboť se stále najde skupinka lidí, kterým záleží na čistotě přírody a okolí. Ale souběžně mě zamrzí, že jsou stále mezi námi lidé, kterým by ta ruka taky neupadla, kdyby ten sáček s nedojedenou svačinou hodili do nedalekého

koše. Jelikož neproběhlo konečné společné foto, nedozvěděl jsem se ani perličky ze sběru. Z okolí nádraží tak prozradím jen nepoužitý zabalený prezervativ – asi si to páreček rozmyslel :-). Za organizátora tedy ještě jednou díky všem sběračům a za všechny zúčastněné hrozím rukou těm vyhazovačům.

Ohledně akcí to bylo asi vše, protože na jaře se toho moc neudálo. Ještě vzpomenu dva zásahy na vzrostlé stromy. Prvním zásahem bylo pokácení suchých, vzrostlých a vlivem větru pádem hrozících smrků na zahrádkách u kolejí a ten druhý, kterého si jistě všimnete, pokud jezdíte autem přes koleje, bylo pokácení zby-

lého torza topolu za koleje. Pokácení tohoto zbytku stromu po minulém zásahu proběhlo poslední sobotu v březnu ihned po absolvování zmiňovaného školení na pily, takže kluci byli plní vědomostí, nadšení a elánu z lesa a já už jen doufám, že aspoň jeden z nich tu pilu pak vyčistil, nabrousil a doplnil :-).

Z mého příspěvku mi už zbývá jen pozvat vás na naše plánované akce. V květnu to bude okrsková soutěž, kde budeme rádi, když nás přijedete podpořit do Beňova, v červnu to bude dětský den, kde v parku opět uspořádáme pro naši omladinu spoustu překvapení a další a další gulášfesty a průvody, kterými se snažíme vás pobavit a zlepšit tak kulturní dění v obci. Nebojte se, o všech akcích se s předstihem dozvíte.

V příštím čísle vám napíši, jak jsme dopadli s odvetným vařením guláše v Maďarsku u našich přátel z Hegyka, kteří vařili loni u nás v parku. Touto cestou

bych chtěl poděkovat obecnímu úřadu za finanční podporu, kterou nám poskytl na letošní rok. Vykoledovat a obhájit částky na jednotlivé hasičské akce jsem oproti jiným složkám neměl jednoduché, ale úspěšnost těchto akcí mne utvrzuje v tom, že tento boj stále za to stojí. Nelehké to nemá ani Jirka Říha, který mne mnohdy v těchto žádostech zastupuje. Usměrnovat mnohdy zcestné názory některých zastupitelů je opravdu vysilující. Zejména pak v případě žádosti o nové vozidlo, které nás bezpečně dopraví k zásahu nebo na soutěž namísto dosluhující Avie, která si svoje již odpracovala.

Takže jako vždy, držte nám palce či pěsti, snad nám to přivane počasí, novou káru a štěstí.

Ohni zmar a v dalším čísle zdar.
Ing. Radomír Vlach
Starosta SDH Říkovice

SK Říkovice na začátku roku 2019

Jaro je už v plném proudu a po zimní přestávce se i v Říkovicích znovu dostala ke slovu druhá část fotbalové sezóny. Mezi nejvýraznější novinky, které se v oddílu během zimy a jara odehrály rozhodně patří úpravy místního hřiště a posílení realizačního týmu, protože v zimě se novým trenérem mužů stal Radek Hrabal.

Nejprve však ještě nezapomenu připomenout vánoční jarmark, který se uskutečnil v sobotu 22. prosince. K jídlu a pití se ve stáncích u fotbalových šaten daly toho dne pořádit nejrůznější pochutiny, vesměs připravené místními. Kromě zabíjačkových pochoutek, palačinek, sýrů, bramboráků, domácího medu, svařené-

ho vína nebo medoviny na místě nechyběla ani káď s kapry. Počasí bohužel akci tentokrát příliš nepřálo, protože foukal studený vítr a chvílemi poprchávalo. Přesto si k šatnám našlo cestu dost místních, kteří nakonec rozhodně nelitovali.

A teď už k letošnímu roku. Muži v průběhu ledna, února a března navštěvovali při pravidelných trénincích halu a stadion v Přerově. I tradiční soustředění se pak letos konalo právě zde. Od pátku do neděle během posledního únorového víkendu se intenzivně trénovalo na stadionu Viktorky, běhalo na Laguně a také plavalo na bazéně. Áčko navíc poměřilo své síly v několika přípravných utkáních se soupeři z okresního přeboru. Prohrálo sice vysoko na hřištích ve Staré Vsi a v Pavlovicích u Přerova, ale v generálce na jarní část

soutěže se nakonec podařilo zvítězit 0:2 v Kyselovicích.

Díky podpoře obecního úřadu a dojednané dotaci se navíc během herní přestávky provedly značné práce na místním fotbalovém hřišti, kde byla vybudována umělá závlaha trávníku. Kvůli nutnému jarnímu úklidu a letos i kvůli připravenému

válení, pískování a osívání hřiště novou travou byla v březnu uspořádána rovněž brigáda s hojnou účastí členů oddílu. Za pomoc s poválením hřiště je mimo jiné třeba poděkovat Jirkovi Říhovi a také panu Karlu Pitnerovi, který pomohl s osítím novou travou a také s hnojením. Snad tyto úpravy našemu trávníku pomohou a místní hřiště bude fotbalu a dalším aktivitám, které se zde pravidelně konají, sloužit lépe než dopsud.

Poctivě se na jarní zápasy připravovali i naši starší žáci, kteří se zúčastnili březnového soustředění.

V počtu osmi hráčů a dvou trenérů se od 21. do 24. března ubytovali v penzionu U Ráztoky na Rusavě. Ve čtvrtek po příjezdu a vybalení nejnnutnějšího se ještě večer jak bývá zvykem vydali zahrát si fotbal na blízké osvětlené hřiště. V pátek ráno po rozcvičce a snídani následoval dopolední trénink na umělce, kde se pilovala práce s balónem a technika. Po obědě a lehkém oddechu trenéři přichystali svým svěřencům výběh na Hostýn přes kopec Pardus. Byl to těžký úkol, ale žáci to výborně zvládli s časem pod dvě hodiny. Bohužel na místě nebyly otevřené známé obchůdky, takže se běžci občerstvili alespoň ve studánce pod hostýnskými schody. Po návratu a večeři se šli žáci uvolnit do místní sauny. V sobotu ráno po rozcvičce došlo na posilování, nácviky s míčem, zpracování, přihrávky a další. Po obědě se jelo do kroměřížského bazénu protáhnout svaly a nabrat ještě nějaké síly. Po večeři znovu došlo na umělku, běhání se závažím a nakonec i na fotbálek. V neděli ráno po sni-

dani znovu přišlo na řadu hřiště a hlavně protahovací cvičení, aby nedošlo k úrazu. Celé povedení soustředění nakonec uzavřel poslední fotbal a jelo se domů.

Áčko vyhlíželo dle rozpisu před startem jara do konce sezóny ještě 15 zápasů. Kvůli dokončování úprav trávníku se domácí utkání Říkovic v březnu a dubnu odehrávají na hřišti ve Staré Vsi. A právě ve Staré Vsi naši hráči 24. března v prvním jarním mistráku přivítali hosty z Potštátu. Říkovice sice prohrály v poměru 3:5, ale

fanoušci kteří přijeli domácí tým povzbudit přímo na stadion do Staré Vsi, cesty nelitovali a chválili dobrý a bojovný výkon. Získat důležité tři body se našim hráčům povedlo už o týden později, když 31. března mužstvo vyhrálo 3:4 v Měrovicích. Velký podíl na této výhře měl Michal Prachniar, který v zápase vstřelil tři branky. Těžkou prověrkou znamenalo třetí jarní kolo, kdy naše hráče čekal náročný duel ve Vlkoši. V tomto zápase bohužel podlehl tým Říkovic soupeřům z Vlkoše po výsledku 3:0.

Co se zbývajících zápasů mužů týče, 14. dubna hrají Říkovice domácí utkání s Tovačovem, 8. května přivítáme Drahotuše, 12. května Křenovice a 26. května mužstvo z obce Horní Nětčice. Ve venkovních zápasech se náš tým se 20. dubna představí v Hranicích na Moravě, 28. dubna zamíří do Polkovic, 1. května do Soběchlebovic.

19. května do Černotína, 2. června do Bochoře a 9. června do Brodku u Přerova. Sezónu pak fotbalisté 15. června uzavřou na hřišti v Hustopečích nad Bečvou.

Zbývá napsat, co čeká na jaře naše žáky, ti v dubnu odehrají čtyři mistrovské zápasy. Představí se dvakrát doma a dvakrát na hřištích soupeřů. V první jarním duelu se již 7. dubna stihli vypravít do Lověšic, kde však podlehli třetímu týmu tabulky vysoko 13:0. Další týden, 14. dubna, poměří síly s druhým Tovačovem a 21. dubna si zahrají proti žákům z KMK

Přerov. V posledním z dubnových zápasů se 28. dubna představí na hřišti suverénně vedoucích Kozlovic, načež bude následovat los dalších utkání.

Počasí je čím dál krásnější a slunečné dny přímo vybízejí k tomu, aby je člověk trávil venku. Přijďte o víkendu na fotbal a podpořte naše hráče.

Miloš Pacek

Rozhovor s paní Boženou Šivelovou

Pro další rozhovor do zpravodaje jsme tentokrát vybrali paní Boženu Šivelovou, kterou si mnozí z místních pamatují jako učitelku v mateřské škole, kde učila v 60. a 70. letech. Letos oslavila paní Šivelová 92 let a proto jsme ji požádali o krátký rozhovor.

Dobrý den Paní Šivelová. Přišla jsem Vás navštívit a trošku společně zavzpomínat. Víím, že jste pracovala dlouhá léta jako paní učitelka v místní mateřské škole a to mě zajímá, protože taky učím.

To je příjemný. Člověk musí mít dvoje oči: vpředu i vzadu.

Ano je to tak. Paní Šivelová já víím, že nepocházíte z Říkovic.

No, narodila jsem se v Brně a potom jsme bydleli v Lověšicích, kde jsem se provdala. Do Říkovic jsme přišli už s manželem na dražní byt v roce 1953.

To jste v Říkovicích opravdu dlouho.

Ano, to už jsem skoro jako domorodec, aspoň doufám. *(smích)*

Jak to bylo s Vaší prací na začátku?

Začínala jsem v roce 1956 v zemědělském útulku pro děti, jako pěstounka. Po ukon-

čení vzdělávacího kursu jsem už byla učitelkou, ale pořád jsem byla jako pěstounka placená. Bylo to tehdy 700,- měsíčně. Předemnou tu pracovala paní Jarmila Jurečková (Petřířková). Scházeli jsme se jen od března do listopadu, když byla sezona polních prací. V zimě zůstávaly děčka doma.

Ze začátku jsem v útulku pracovala s dětmi sama. Nejdřív jsme neměli ani ohrazenou zahrádku v parku, potom nám ji ohradili. Krásnou zahrádku jsme měli. Taky jsme tam měli nasázenou moruši, to byli děčka modrý a šaty modrý a zakázat jim to nešlo. To oni šli jak vrabci na to, jak byla některá na zemi.

Potom jsem v roce 1958 odešla na mateřskou dovolenou s druhou dcerou Ivankou. Po návratu do práce v roce 1961 už došlo k přeměně na mateřskou školu, kde už působila i ředitelka paní Pavlířková a já jsem tam dál pracovala jako učitelka.

Kolik dětí bylo ve skupině?

Chodilo tam tak 20 dětí od 2,5 do 6ti roků. Ty maličké už se tam batolily a ty starší je vychovávaly. (*smích*)

Taky jsem učila děčka, že když začal podzim nebo bylo jaro a měly ještě rukavice a čepice, tak tolik jich nastrojil to bylo náročný. Tak ty starší, co už se oblékaly samy, mně nejdřív pomáhaly oblékat ty malinký, co to ještě neuměly a potom se rychle dooblíkal samy. Učila jsem je samostatnosti. A byly hodný děčka, nebylo tam žádnýho neřáda. A děčka poslouchaly, hračky z pískoviště schovávaly pod schody, tam jsme měli takový kumbálek. Nikdy jsme hračky nenechali na pískovišti.

Jak vypadal den ve školce?

Ráno do 9 hodin se děti sházely a potom začal program. Cvičili jsme a zpívali a obvykle se spojil zpěv s tělocvikem a to bylo tak půl hodiny. Potom jsem jim o něčem vyprávěla a potom jsme šli do přírody a tam jsme se učili o zajících, o koroptvích, tenkrát ještě byli. Chodili jsme taky k Janovi, tam byl ten malý lesík a tam nám bylo dobře. Vzali jsme deku a ti malí si sedli, ty bolely nohy, než jsme tam došli a větší si hrávali na schovávanou.

Na oběd jsme šli všichni dom, všichni jedli doma a tož já průvod a všechny babičky už nás vyhlížely z vrat a já jsem děcka rozdala a měla jsem taky hodinu na oběd. Potom jsem si děcka zase posbírala a šli jsme do školky spát. Spali jsme do tří hodin a potom měli svačinu a šli jsme na zahrádku v parku. V pět odcházely dom.

Děti si nosily černé kufříky na zapnutí, a když jsme šli, tak jim byly těžký, tak jsem to všechno nesla v ruce. Jednou jsme šli na hřiště, na míčové hry. Když jsme skončili, začala jsem rozdávat kabely a jedna mě zbyla. Povídám: „Pane Bože, co se děje?“ Podívala jsem se dovnitř, oni to měli podepsaný a Maruška Kraváčková. Ona byla ten den taková s rýmou trochu a nevyspaná myslím taky. Na hřišti byly takový veliký žlutý kvítka a ona se tam skulila a usnula tam. My jsme ji všude hledali, to víš Moštěnka blízko, jsem si říkala! Ale já jsem měla oči jak ostříž! Ptám se děti: „Viděli jste Marušku? Viděli. Ona byla tady.“ A kterási povídá: „Byla u kvítek.“ Odvážnější kluci prolezli kvítka, trošku to píchalo, a že: „Ona tady spí.“ Tak jsme jí vzbudili a vzali jsme ji dom. Ale do večera to věděla celá dědina, že jsme jí hledali.

S čím si děti rády hrály?

Hraček jsme měli dost. Něco si děti donesly z domu a něco bylo ve školce. Byly tam dva kočáry a panenky. Balonů jsme měli taky dost. Kluci kopali do balonu na půlce zahrádky a ostatní se houpali a hráli si na pískovišti. A potom nám JZD koupilo hračky na Vánoce. Vždycky nám přivezli pytel nových hraček. Hlavně skládky a kostky a navlíkání a ke konci už jsme měli i kuchyňku ... Měli jsme to ve školce pěkný, ale dlouho jsem bojovala o linoleum. Protože tam ta stará zámecká podlaha byla z takových velkých fošen a děcka hodně trápily třísky. Já jsem říkala předsedovi: „Pane Kasal, já nic nedělám, jen vytahuju třísky a někteří děcka se bojí vytáhnout třísku a brečí.“ A on, že se domluví s Malíkem, to byl místopředseda. No tak se domluvili, přivezli a natáhli linoleum a už bylo hej! Dokud bylo nový a svítilo se, tak se děcka po tom vozili. Já jsem měla co dělat, abych jim to nějak vysvětlila, že když si to zedřou, nebude to tak hezký u nás ve školce.

Jaké byly děti? Poslouchaly Vás?

Hodný. Já jsem tam neměla někoho divokýho. Kdo byl někdy zlej, ten byl kostelník.

Říct jim kostelník, to byla pro ně taková potupa.

Co Vás na té práci nejvíc bavilo? Byla jste s dětmi ráda?

Ráda. Milovala jsem je. Kluci mi přišli poděkovat, když šli na vojnu. Přišli mi poděkovat za pohádky, co jsem jim vykládala a jak jsem s nima byla.

Vzpomenete si na nějakou srandu?

Největší legrace byla s Ivankou. Ona si řekla, že ve školce nebude mluvit. Doma byla normální a ve školce nepromluvila. Doma jí taky domlouvali, ale nic nedokázali.

Potom si ji vzala do práce paní ředitelka Pluhařová. Když se ptala na předškoláky, tak já říkám: „Tam jsou bystrý děcka, básničky i písničky si pamatují, i ta pohybovka jim jde, s těma nebudete mít starosti, ale jednu tam mám a ta je němá. Přestože mluví, tak je němá.“ A i ve škole jí to ještě půl roku trvalo, než začala mluvit a odpovídat a donutily jí k tomu až známky. Děcka nosily biče (jedničky) nebo kačenky (dvojky) a ona měla samý panáčky (pětky). Nikdo s ní nic nespravil, ani matka, ani učitelka a dlouho to trvalo. Až najednou se to pak zlomilo a už si dala říct. To byl jeden případ, co mě dal práce.

Na co ještě vzpomínáte?

Třeba když jel kolem traktorem Karel Nevřala, děcka volali: „Karel jede!“ A všeci honem na lavicu a mávali. On se smál a říkal: „Já když vidím ty děcka, jak oni mě mávají, já si za tím strojem připadám jak prezident.“

A pohádky... Přečetla jsem jim nesčetných pohádek a pak jsem je už nečetla, ale vyprávěla jsem je. A pohádku „O veliké řepě“ jsme si zmodernizovali. Dědeček nešel pěšky do města, do Přerova je to daleko, ale vzal si pincka (moped), a jel na pincku. Babička mu napsala, co má koupit, aby to nezapomněl... Děcka bavilo, když se pohádky měnily. Taky jsem si jednu vymyslela o ježkovi, který bydlel u nás v parku. Když jsem jim to vykládala, to bylo ticho, že bys špendlík slyšel, kdyby spadl.

To bývala legrace. A proto kluci přišli a já povídám: „Ja chlapi moji, vyrostli jste, teď už zestárli“. Už je život podrcal.

A když se doma nedařilo, tak děcka ráno přišli, sedli si, pohladili mě po ruce a: „Paní učitelko, kdybyste věděla, jak my jsme s maminkou plakali“, a já jsem říkala: „To víš... a co vás rozplakalo?“ a oni na to: „Tatínek“. Víš malý děcka, a jak oni to vnímají. A potom se i někteří podle toho chovají, jak vyrostou. Nesou si to s sebou.

A když byl podzim, to bylo vždycky nejtragičtější. Matky z pole zablácený, utahaný, zmrzlý přišly a: „Pošlite mi toho mojeho.“ A já mu říkám: „Pojď, maminka už na tebe čeká“, ... „a já ještě nepudu, až pudou ostatní.“ A tak se matky vyzuly na chodbě a šly a stouply si ke kamnům a hřály se a dívaly se, jak si oni u těch velkých stolů krásně hrají, nehádají se, netrkají se. Děcka měly pěknou stavebnici chaloupek, zvířátek a ohrad. S tím jsme si hráli, to nám koupili a to jsme byli šťastní.

Ale bylo to krásný a já jsem tam byla ráda. A hlavně jak ty děti zdravily, to byla jiná výchova. Potkaly větší holku a pozdravily. Neobešly babičku, když se skláněla, aby jí něco nepodaly, nepomohly. Už od mala byly takový vnímavý.

Napadla by Vás nějaká rada, něco co Vám v životě pomáhalo?

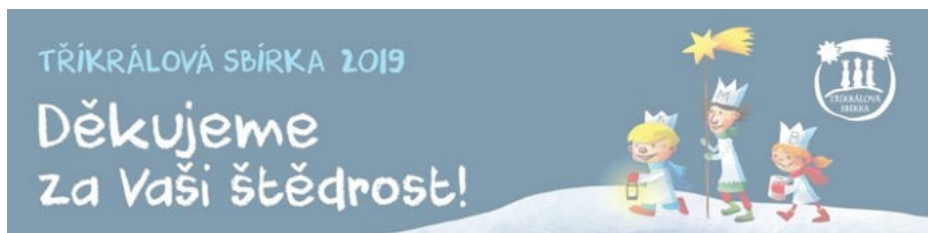
Trpělivost. A mít je rád. Neříkat si, že to jsou cizí děčka. To nebyly cizí děčka, ne.

A stalo se někdy, že se Vám nedařilo?

Jednou jsem byla moc smutná a paní řídící ze školy mi říkala: „Paní Šivelová neplačte, nic za to nestojí, vemte to rozumem.“

A to mě zůstalo, já jsem od té doby snad ani nezabřečela, leda na oslavách, jinak nemám důvodu. Já se mám dobře. Všem to říkám, já mám nebe na zemi.

Tříkrálová sbírka v roce 2019

Také v roce 2019 se v Česku konala tradiční Tříkrálová sbírka. Celkově sbírka probíhala od 1. do 14. ledna a přímo Říkovice obešli koledníci v sobotu 5. ledna, den před svátkem Tří králů. V letošním roce se v Přerově a 41 okolních obcích vybralo 943 648,- Kč. Lidé v Říkovicích letos koledníkům přispěli 12 930 korunami.

Z celkové sumy odeslané na účet Charity Česká republika se přímo do přerovské charity vrátily dvě třetiny z této částky. Charita Přerov využije darované peníze na zakoupení pomůcek pro paliativní a domácí hospicovou péči. Peníze poslouží také na přímou pomoc rodinám v hmotné nouzi a pro podporu dalších charitních projektů.

Charita děkuje všem štedrým dárcům, kteří přispěli do kasiček tříkrálových koledníků a také všem, kteří pomohli s realizací sbírky, především samotným koledníkům a vedoucím jejich skupin.

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: duben 2019, ročník III., číslo 1.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Miloš Pacek, Jiří Říha, Radomír Vlach, Bohumila Pitnerová, Alena Packová.

Autoři fotografií: Miloš Pacek, Radomír Vlach, Jiří Říha, Ondřej Jurečka, Ladislav Duda, Alena Packová, Tereza Zahradníková

Další informace: www.rikovice.cz a www.sdhrikovice.cz

Kontakt: rikovice@rikovice.cz